

podpis opovědi právě z důvodu, že nechtěli svoliti k výmazu zemřelého společníka Emanuela Sch-a bez současného zápisu pokračování společnosti s nimi jako veřejnými společníky, nezbylo dosavadním společníkům, než aby se podpisu toho domáhali pořadem práva. Bylo-li pak zjištěno, že dědici Emanuela Sch-a nemají nároku na přijetí do podniku jako veřejní společníci, jest i nárok žalobou dosavadních společníků, na prostý výmaz zemřelého společníka Emanuela Sch-a následkem úmrtí odůvodněn.

Čís. 4877.

Jde o týž podmět rozepře, vystupovala-li v jedné rozepři cizozemská veřejná komanditní společnost, v druhé pak její tuzemská representace. Započtení pohledávkou, uplatňovanou v jiném sporu, nelze připustiti.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1925, Rv I 224/25.)

Procesní soud první stolice přisoudil sice žalobci zažalované pohledávky 1.695 Kč 03 h a 11.281 M 80 pf., uznal však dále právem, že zažalované pohledávky jsou vyrovnány započtením vzájemné pohledávky žalovaného. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d rozsudky obou nižších soudů, jakož i celé řízení, pokud se týkaly vzájemné pohledávky, namítané započtením, zrušil a uznal žalovaného povinným, zaplatiti žalobci zažalované pohledávky.

D ů v o d y:

Již v žalobní odpovědi poukázala žalovaná strana k tomu, že pohledávku 50.201 Kč 06 h, kterou namítá započtením, zažalovala u obchodního soudu v Praze žalobou ze dne 17. února 1921, o níž řízení není dosud skončeno. Podle usnesení tohoto soudu ze dne 11. září 1923, bylo řízení to přerušeno až do pravoplatného ukončení tohoto, u zemského civilního soudu v Praze projednávaného sporu, protože jde o spory mezi týmiž stranami o tytéž pohledávky. Také z rozsudku první stolice plyne, že žalující strana v tomto — u zemského civilního soudu v Praze jí projednávaném — sporu je totožna se žalovanou stranou v onom sporu u obchodního soudu v Praze. K názorům těmto je přisvědčiti. Nevadí, že ve sporu u obchodního soudu jako strana žalovaná vystupuje firma W., veřejná komanditní společnost v Havru, a v tomto sporu její odštěpný závod v Praze, neboť ten jest toliko zástupcem cizozemské společnosti v tuzemsku. Právním podmětem je vždy jen majitel závodu, tedy, jde-li o firmu, majitel firmy, nikoli vedlejší závod. O tom, že také odpůrci žalující, pokud se týče žalované firmy a že také předmět sporu u obchodního soudu se vzájemnou pohledávkou ve sporu u zemského civilního soudu v Praze projednávaném k účtování namítanou jsou totožnými, není podle jasného stavu věci pochybnosti. Je-li tomu tak, překážela rozepře u obchodního soudu dne 5. prosince 1921, tedy již před tím zahájená (§ 232 c. ř. s.), započtení vzájemné pohledávky,

namítanému až 14. ledna 1922 ve sporu pozdějším. O vzájemné pohledávce bylo jednati a rozhodovati ve sporu zvláštní žalobou dříve již zahájeném a nebylo proto o ní v tomto sporu jednati a rozhodovati po druhé. K zahájení sporu je podle §u 240, odstavec třetí c. ř. s. pokaždě přihlížeti z úřední povinnosti. Neměl proto již soud první stolice námitku započtení připustiti. Když byla přes to připuštěna také ještě v druhé stolici, bylo na dovolacím soudě, by z úřední moci k vadnosti řízení o namítané vzájemné pohledávce pro zahájenou rozepři přihlížel (§ 240, odstavec třetí c. ř. s.) a za zrušení celého řízení o ní námitku započtení vyloučil.

Čís. 4878.

Veřejné orgány jsou pod následky posledního odstavce §u 172 ex. ř. povinny přihlásiti své pohledávky ve lhůtě tam uvedené, i když vyrozumění jich bylo soudem opomenuto; jest jejich věcí, opatřiti si vědomost o dražebním roku z úředního listu.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, R I 271/25.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu okresní nemocenské pokladny do usnesení o rozvrhu exekučně prodaných nemovitostí. Důvody: Podle ustanovení §u 172 ex. ř. jsou veřejné orgány, mezi něž řaditi sluší i okresní nemocenské pokladny ohledně pojistných příspěvků, povinny, by nedoplatky svých pohledávek, chtějí-li si zachovati právo přednostní, nejpozději při dražebním roku ohlásily, což se v tomto případě nestalo. Opomenutí vyrozumění orgánů těch po rozumu §u 172 ex. ř. jest pro rozhodnutí věci bezvýznamno, neboť zákon na opomenutí předepsaného vyrozumění nestanoví žádných následků co do dalšího chodu řízení exekučního s jedinou výjimkou odporu podle §u 184 ex. ř. Nebyl-li stěžovatelce proti předpisu §u 172 ex. ř. edikt dražební doručen a nepřihlásila-li v důsledku toho nedoplatek na nemocenských příspěvcích ani k dražbě ani k rozvrhu, není v zákoně podkladu, by v tom směru zjednána byla náprava. V té příčině sluší však poukázati stěžovatelku na to, že byl dražební edikt řádně uveřejněn i vyhlášen, že bylo zavedení dražebního řízení i dražebního roku v pozemkové knize poznamenáno a že tak všem účastníkům poskytnuta byla možnost, aby, šetříce náležitě bdělosti a obezřetnosti, zvláště občasným nahlížením do úředního listu, o dražebním roku realit, o které se jedná, opatřili si vědomost. (Srovnej rozhodnutí nejv. soudu čís. 954 ve Sbírce Věstníku VII. ze dne 21. prosince 1905).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to zvrátiti správné důvody rekursního soudu, na něž se poukazuje. Ani nař. min. sprav. ze dne 19. srpna 1898, čís. 27 věstn. min. sprav. nemění ničeho na zákonném stavu, uvedeném rekursním soudem. Zákonné lhůty k přihláškám mají